

Ἐρ.—Ἐν τούτοις δὲν ἦτο πιθανόν ὅτι ἡ κυρία Δαλισιὲ ἤθελε συναινέσει νὰ πληρῶσῃ ἀκόμη τοιαύτης φύσεως χρέη.

Ἀπ.—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Διὰ τὰς μητέρας τὰ πάντα εἶνε δυνατά. Τὰ τέκνα γνωρίζουσι τοῦτο καὶ οἱ δανεισταὶ ἐπίσης. Ὅπως δὴ ποτε ἐβασίζομεν ὀλίγον ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεως ταύτης, ἀλλ' ἠπατήθην. Ἐπεμψα τὸ γραμματίον τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως πρὸς πληρωμὴν, ἀλλὰ μοὶ ἐπεστράφη ἀπλήρωτον. Τότε, τὴν πρωΐαν τῆς δεκάτης τοῦ μηνός, ἀπέστειλα αὐτὸ μετὰ δύο ἄλλων εἰς τὸν δικαστικὸν κλητῆρα, πρὸς διαμαρτύρησιν ἐννοεῖται. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ἔφθασεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου μίᾳ σπουδαία καὶ σχεδὸν ἀνέλπιστος πληρωμὴ. Αὐτὸ μὲ ἐφαίδρυνεν ὀλίγον καὶ ἐλυπήθην διὰ τὴν στενοχωρίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησα εἰς τὸν δυστυχεῖ αὐτόν νεόν, ἐσκόπουν δὲ νὰ φανῶ πρὸς αὐτὸν ὀλιγώτερον αὐστηρός, ὅταν, περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὸν εἶδον εἰσερχόμενον εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ἐρ.—Ὅποιαν φυσιογνωμίαν εἶχεν;

Ἀπ.—Ἐφαίνετο στενοχωρημένος καὶ τεθλιμμένος. Ἐπίστευον ὅτι θὰ μοὶ ἔκαμνε παράπονα. Ἀπ' ἐναντίας. Ὁμολόγησεν ὅτι εἶχεν ἄδικον νὰ μὴ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχασίν του καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι τὴν ἐπαύριον ἢ ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, τὸ βραδύτερον, θὰ ἐλάμβανον πέντε χιλιάδας φράγκων. «Ἄς εἶνε καὶ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας, τῷ εἶπον, περιμένω». Μὲ παρετήρησεν ἐκπεπληγμένος ὀλίγον καὶ μὲ νύχαισθησε προσθέτων ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη δὲν τῷ ἦτο ἀναγκαία. Εἶχε καὶ ἄλλους δανειστὰς ὀλιγώτερον συμβιβαστικούς ἐμοῦ καὶ θὰ ἐτακτοποιεῖ τὰ πάντα συγχρόνως· προσέθηκεν ὅτι ὁ βίος αὐτὸς τὸν δυσχερῆσαι καὶ ὅτι ἐσκόπει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κύριον Σουσα θέσιν τινὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του... Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησεν.

Ἐρ.—Καὶ πῶς ἐθεωρήσατε τοὺς λόγους αὐτούς;

Ἀπ.—Ἡ ὁμολογία του μοὶ ἐφάνη εὐλικρινὴς καὶ βεβαίως ἦτο τοιαύτη.

Ἐρ.—Ἐξακολουθήσατε. Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ γραφείου σας, ἀλλ' ὅπως ἐπανεῖλθε μετ' ὀλίγον.

Ἀπ.—Πράγματι, μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἐπανῆλθεν. Εἶχε τὸ ὕψος τολμηρόν, καὶ μοὶ εἶπεν: «Ἀκουσε Σαμουήλ, πρὸ ὀλίγου ἐφάνης πολὺ καλὸς δι' ἐμέ· φανοῦ μέχρι τέλους τοιοῦτος. Ἀπὸ αὐρίου διορθόνομαι· τὸ ἀπεφάσισα· ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀποχαιρέτισω τὴν νεανικὴν ζωὴν χωρὶς νὰ δοκιμάσω διὰ τελευταίαν φοράν τὴν τύχην. Πρέπει νὰ παίξω ἀπόψε· θέλεις νὰ μοὶ προκαταβάλῃς δύο χιλιάδας φράγκων.» Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο ν' ἀρνηθῶ· ἀλλὰ σὰς εἶπον πρὸ ὀλίγου, ἡμην εὐδιάθετος τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ μὲ μετεχειρίσθη μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐπὶ τέλους συγκάτενευσα.

Ἐρ.—Παράδοξον, νὰ πεισθῇτε τόσον εὐκόλως!

Ἀπ.—Ὅχι τόσον. Δὲν ὑπερέβαινον τὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα εἶχον ὀρίσει εἰς τὰ δάνειά μου. Ἄλλως τε, ἂν ἀμφιβάλτετε,

δύναμαι νὰ σας δείξω τὸ ἡμερολόγιόν μου καὶ τὸ γραμματίον τοῦ κυρίου Δαλισιέ.

Ἐρ.—Εἰς ὑπαστυνόμος θὰ μεταβῇ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν κατοικίαν σας. Ἦδη ἀκούσατε. Γνωρίζετε διατὶ κατηγορεῖται ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ. Ἀφοῦ ἐδολοφόνησε τὴν μητέρα του, ἀφῆρσεν ἐκ τῆς οἰκίας δέκα χιλιάδας φράγκων ὅπως πιστευθῇ ὅτι αἰτία τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἡ κλοπή. Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἔκαμνεν ἀπὸ τὸν κύριον δὲ Μερὰκ καὶ ὕμᾱς τὸ νέον δάνειον, ὅπερ ὁμολόγησε, δὲν ἦσαν παρὰ στρατηγήματα διὰ νὰ πεισθῇτε ὅτι δὲν εἶχε χρήματα. Εἰσθε εὐφυῆς καὶ τὸ ἐπαγγέλμα τὸ ὁποῖον μετέρχεσθε σὰς ἐσυνήθισε νὰ ἀνακαλύπτετε εἰς τινὰς φυσιογνωμίας τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ψεῦδος· λοιπὸν ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ δὲν σὰς ἐφάνη τὴν ἡμέραν ἐκείνην παράδοξος;

Ἀπ.—Ὅχι, κύριε. Κατ' ἐμέ, ἦτο εὐλικρινὴς καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἶνε ἀθῶος.

—Μὴ σπεύδετε, σὰς παρακαλῶ, καὶ δὲν ἀνήκει εἰς ὑμᾱς νὰ ἐξελέγξητε τὴν δικαιοσύνην.

Ἀπ.—Μὲ ἐρωτᾶτε τὴν γνώμην μου καὶ σὰς τὴν λέγω.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Συνοδεύων τὸν προῖσταμενον αὐτοῦ, ἐπεσκέφθη πανταχόθεν τὴν ἀλλόκοτον ταύτην κατοικίαν, ἥτις βεβαίως δὲν ἀνηγέρθη ὅπως κατοικίσωσιν αὐτὴν τίμιοι ἄνθρωποι.

Συνίστατο κυρίως ἐξ ἀποθηκῶν καὶ ὑπογείων· κρεμασταὶ κλίμακες ἀνεπλήρουν τὰς τακτικάς, καὶ ἀντὶ παραθύρων εἶχον μόνον ἓνα φεγγίτην ἐπὶ τῆς στέγης.

Οὐδὲνα εὐρον οὔτε ἐν τῇ κρύπτῃ, οὔτε ἐν τῇ ἰσογαίῳ, οὔτε ἐν τῇ οἰναποθήκῃ, συνῆθει τοῦ Γιάκο κατοικίᾳ.

Τὸ ἕτερον ὑπόγειον, ἐντὸς τοῦ οὐοῦ εἶχον καταθέσει τὴν προτεραιάν τὰ θύματα τοῦ Τολβιάκ, ἦτο πεπληρωμένον, μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁπῆς, ὕδατος ἀκαθάρτου.

Αἱ σανίδες τοῦ κάτω φράκτου ἦσαν ἠνεφγμέναι, καὶ ὁ αὐλαξ ἄνευ ὕδατος, τὸ ὑπόγειον ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κενωθῇ.

—Αὐτὸ εἶνε, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, δεικνύων τῷ προισταμένῳ αὐτοῦ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην δεξαμενὴν. Βλέπω τί συνέβη, ὅταν νὰ ἤμουν ἐκεῖ παρῶν. Ὁ Τολβιάκ ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ στὸ Παρίσι διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν Ναβάθ τῆς Βαχώρας καὶ ὅταν ἔφρουγε ἄφησε διαταγὴν εἰς τοὺς μυλωνάδες νὰ ψαρέψουν τὰ κορμιά διὰ νὰ

τὰ ρίζουν ἀπόψε στὰ σίδερα τοῦ σιδηροδρόμου. Καὶ ἀπόδειξις ποῦ ἐσκάλισαν τὸν πάτον τῆς τρύπας, εἶνε αὐτὸς ὁ σιδερένιος γάντζος ποῦ κρέμεται στὴν ἄκρῃ τοῦ σχοινοῦ. Ὅταν ἐγύρισε, ἔμαθε πῶς οἱ σύντροφοί του δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἔβρουν τὰ κορμιά, καὶ κατὰλαβε πῶς τὴν γλυτώσαμε καὶ ὑποπτεύθηκε ὅτι θὰ πᾶμε νὰ δώσωμε μήνυσιν. Τότε τῷ στριψε, οἱ Σωφὰλ καὶ ὁ Γιάκος ἔκαμαν τὸ ἴδιο καὶ δὲν θὰ ξαναπατήσουν ποτὲ τὸ ποδάρι τοὺς εἰς αὐτὴν τὴν μπαράγκα, ποῦ δὲν ἐπέτυχε τὸ κόλπον τοὺς.

—Σκέπτομαι, ὅπως σύ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τοὺς περιμείνωμεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἐὰν δὲν ἔφυγαν ἀκόμη ἀπὸ τὸν τόπον, θὰ εἶνε εἰς τὸν πύργον.

Καὶ ἀποφασίσας ἄνευ δισταγμοῦ ἐξῆλθε τοῦ μύλου, ἔθεσε φρουρὰν ἐν τῷ ἰσογαίῳ διὰ τὴν λίαν ἀπίθανον περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ μυλωθροὶ θὰ ἐπληρόχοντο, καὶ διευθύνθη μετὰ τοῦ Πιεδούσης πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Γεωργίου Ἀτκενς.

Οἱ κλητῆρες, οὓς εἶχε θέσει φρουροὺς περὶ τῆς κατερειπωμένης ἐκείνης ἐξοχικῆς οἰκίας, ἐπληροφόρησαν αὐτόν ὅτι οὐδένα εἶδον νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ ἐξέλθῃ.

Τὰ παράθυρα ἦσαν κεκλεισμένα, καὶ οὐδεὶς θόρυβος ἀνήγγελεν ὅτι ἡ οἰκία ἦτο κατωκνημένη.

Ὁ κύριος Λεκὸκ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, πεπεισμένος ὅτι οἱ οἰκῆτορες τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει, πρὸς μεγάλην δ' αὐτοῦ ἐκπληξιν εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἰσογαίου τὸν πυρρότριχα ὑπηρέτην, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, καὶ ροχαζόντα ὡς ταῦρον, πλησίον λέβητος, ἐντὸς τοῦ οὐοῦ ἄχνιζε, πρὸς μεγάλῃς πυρᾶς, οἰνοπνευματώδους μίγματος.

Ἐν τῷ πρώτῳ ὁρόφῳ, ὁ Γεώργιος Ἀτκενς ἔκειτο, τεθνηὼς ἐκ τῆς μέθης, ἐν μέσῳ ἀπείρων κενῶν φιαλῶν.

Ἀναμφιβόλως, ὅτε αὐθέντης καὶ ὑπηρέτης δὲν ἦσαν πλέον εἰς κατὰστασιν νὰ φύγωσιν, ἤρκει δὲ ν' ἀφήσωσιν ἓνα ἄνθρωπον πρὸς ἐπισκόπησιν πρὸ τοῦ βορβόρου ἐνθα ἐκυλίωντο οἱ δύο οὗτοι σύαγροι.

Ἀφοῦ ἔλαβε καὶ ἐκ τοῦ μέρους τούτου τὰς προφυλάξεις του, ὁ κύριος Λεκὸκ συνήθρισε τοὺς ἐναπομεινάντας ἐκ τῆς ἐνωμοτίας του, καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν πύργον, ὅστις ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς κλιτύος.

Μακρόθεν, ἡ κατοικία αὕτη, μὲ τοὺς δύο αὐτῆς κωνοειδεῖς πύργους, εἶχε καλὸν ἐξωτερικόν. Ἐκ τοῦ πλησίον ὅμως ἦτο οἰκοδομῇ ἐτοιμόρροπος, περιβαλλομένη ὑπὸ ὕψηλων τοίχων καὶ σπανίων δένδρων.

Παρὰ τὸ φεουδικὸν ἐξωτερικὸν αὐτῶν, οἱ δύο πύργοι εἶχον καταστῆ περισσότερες.

Τὸ δάσος ἤρχιζεν ἐκατὸν βήματα μακρὰν τοῦ τοίχου, καὶ αἱ πλησιέστεραι κατοικίαι ἦσαν χίλια μέτρα μακρὰν τοῦ κατ' ἐπιφάνειαν ἐκείνου πύργου.

—Ἐὰν ὁ Τολβιάκ κατοικοῦσε εἰς τὸ μέρος αὐτό, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Λεκὸκ, ἐδῶ ἀναμφιβόλως θὰ κρύπτεται.

Καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κρούσῃ ἐπὶ τῆς

κιγκλίδος, ὅτε παρετήρησεν ὅτι ἡ θύρα ἦτο ἡμινεφεωγμένη.

ᾠθησεν αὐτήν, καὶ εἶδεν ὅτι τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ ἦτο κενόν.

Εἰσηλθε, καὶ εἰς τὸ ἄκρον μικρᾶς αὐλῆς, μεταξύ τῶν λίθων τῆς ὁποίας ἐφύετο χόρτος, εὗρεν ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

Ὁ Πιεδούσης συνώδευεν αὐτόν, οἱ δὲ κλητῆρες διηρέθησαν.

Εἰς ἐφύλαττε τὴν εἴσοδον, οἱ δὲ λοιποὶ, τοποθετηθέντες κατὰ διαστήματα, ἐπετήρουν τὸν τοῖχον.

Δυστυχῶς ὅμως ἦτο ἀνωφελὲς προφύλαξις, διότι ὁ κύριος Λεκὸν δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ἡ οἰκία ἦτο ἐγκαταλειμμένη...

Δὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ ἢ τὰ πρόσφατα καὶ ἐσπευσμένα ἔχνη τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ.

Ἐβλεπέ τις κιθώτια ἡνεωγμένα, ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα ἐνδύματα ἐρριμμένα ἔνθεν κακεῖθεν, χαρτὰ ἐσκορπισμένα.

— Νὰ δέματα ποῦ μοιάζουν ὅσων ἐκεῖνα ποῦ εὗρηκαν στὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, ἐψιθύρισεν ὁ Πιεδούσης.

— Νὰ καὶ φάκελλος ἐπιστολῆς, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Χάρρυν Δερμότ, εἰς τὸν Πύργον τοῦ Σεκινύ», ἀνέκραξεν ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου. Δερμότ, εἶνε ὁ Τολβιάκ.

— Τότε, ἐβάλαμε τὸ χεῖρ στὴ φωληά, ἀλλὰ τὰ πουλιά, πέταξαν.

— Δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶνε μακρυά. Ὁ Τολβιάκ μόνος εἶχε τὸν καιρὸν νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς κακούργους τοῦ μύλου.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Ἦμπορεῖ ὅμως νὰ ἔφυγε μὲ τὸν σιδηρόδρομο τοῦ Ὀρλεάν, καὶ ὁ διάβολος ἔξερει ποῦ εἶνε τώρα. Πρέπει νὰ τηλεγραφήσωμεν εἰς ὅλαις ταῖς γραμμαῖς.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ γέρον διὰ φωνῆς διακεκομμένης, εἶνε ἀνωφελές... Εἶνε ἐπτά... καὶ αὐριοὶν τὰ χαράγματα.... ὁ βωθὸς μου χρειάζεται... ὁ Τολβιάκ τὸν πῆρε τάχα μαζὺ του;... καὶ ἂν τὸν ἄφηνεν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, πῶς θὰ τὸν εὗρω;...

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἐκράτησε τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν δύο χειρῶν, καὶ ἔμεινε βεθυισμένος εἰς σκέψεις, ἃς ὁ Πιεδούσης δὲν ἐτόλμησε νὰ διαταράξῃ.

Ἀφνης ἠνωρθώθη.

— Ἀνεχώρησε, εἶπε τῷ πιστῷ αὐτοῦ βοηθῷ. Πήγαίνε νὰ διηγηθῇς ὅσα εἶδες εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας. Εἰπέ του ὅτι ἔχω ἀποδείξεις κατὰ τοῦ Τολβιάκ... Δεῖξέ του αὐτὸν τὸν φάκελλον... κάμε του λόγον διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ τοῦ κακούργου... καὶ τῶν μυλωνάδων... εἰπέ ψεύματα, ἂν χρειασθῇ, ὁρκίσου εἰς αὐτὸν ὅτι εὐρίσκομαι ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ βωθοῦ, καὶ παρακάλεσέ τον νὰ ἐπιτύχῃ ἀναβολὴν εἰκοσι τεσσάρων ὥρων... ἔχω μίαν ιδέαν... ἐμπνευσιν θεῖας Προνοίας... ἐὰν ἀφήσουν νὰ ἐνεργήσω μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σώσω τὸ παιδί μου.

ΝΣΤ

Ὁ Πιεδούσης ἐνόμισεν ὅτι ὁ κύριος Λεκὸν παρεφρόνει δὲν ἦτο ὅμως κατὰλληλος στιγμὴ διὰ νὰ τῷ κάμῃ παρατηρήσεις, καὶ ἀπήντησε:

— Πηγαίνω καὶ μέινετε ἡσυχος, ἀρχηγέ, ἂν δὲν ἐπιτύχω ἀναβολὴν δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία. Εἶνε ὅμως ἀργὰ διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκτέλεσιν... ἀδιάφορον... ὅσων μάθουν ἐκεῖνα ποῦ θὰ τοὺς εἰπῶ, πρέπει νὰ μὴν ἔχουν καρδιὰ διὰ νὰ μὴ τὸ κάμουν...

Ὁ προϊστάμενός του ἄφηνεν αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς οὔτε λέξιν πλέον νὰ τῷ εἴπῃ.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ δύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς, τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν του.

Ὁ κύριος Λεκὸν δὲν παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν πύργον.

Συνέλαβεν ιδέαν τινὰ καὶ ἤθελε νὰ ἐνεργήσῃ, χωρὶς ν' ἀπωλέσῃ οὔτε στιγμὴν.

Προσεκάλεσεν ἕνα κλητῆρα καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπεράτωσε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς προσφάτως ὑπὸ τοῦ Τολβιάκ ἐγκαταλειφθείσης κατοικίας.

Ἡ ἐπιθεώρησις αὐτὴ ἐβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος καὶ ἡ συνένοχός του δὲν ἦσαν μὲν ἐν τῷ πύργῳ, ἀλλ' ὅτι εἶχον πρὶν κατοικήσει ἐν αὐτῷ.

Ἦτο ἀνωφελὲς νὰ τοὺς περιμένῃ.

Ὁ κύριος Λεκὸν, ἐν τούτοις, ἀφῆκε ἕνα κλητῆρα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ διέταξε τοὺς τρεῖς ἐναπομεινάντας νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν.

Ὁ γέρον ἔλαβε τὸν δρόμον τὸν ἄγοντα πρὸς τὸ Μορσάν, τὸ πλησιέστερον χωρίον.

Ἐβαδίζε γοργῷ τῷ βήματι, χειρονομῶν καὶ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν παρακολουθούντων αὐτῶν, ὅτινες ἤρχισαν νὰ πιστεύωσιν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀπώλεσε τὸ λογικόν.

Ἡ ἐκπληξις αὐτῶν ἠύξησεν ὅτε, τριακόσια βήματα μακρὰν τοῦ πύργου, εἶδον τὸν κύριον Λεκὸν νὰ σταματήσῃ ἀποτόμως, νὰ παρατηρήσῃ μετὰ προσοχῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, καὶ αἰφνης, πηδῶν ἐκτὸς τοῦ δρόμου, νὰ κατέλθῃ μεγάλοις βήμασι πρὸς τὴν κοιλάδα.

Τὸν παρακολούθησαν, ὅπως ἔχωσιν ἐλευθέραν τὴν συνείδησιν, καὶ δὲν ἐβράδυναν ν' ἀνακαλύψωσιν, ὅτι ἔτρεχεν ἵνα προφθάσῃ ἕνα ἱερέα, ὅστις ἠκολούθει, ἀναγινώσκων τὴν σύνοψιν του, τὴν κλιτὺν τῆς Ὀργῆς.

Ὁ κύριος Λεκὸν ἐπρόφθασε τὸν ἱερέα, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ διέλθῃ τὴν γέφυραν, καὶ ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δέσποτα, ἀνέκραξεν, πέτε μου, ὑμεῖς δὲν εἰσθε ποῦ ἐμβαίνατε χθὲς εἰς τὴν καλύβην ἐκείνην, μαζὺ μὲ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος σὰς ἐπερίμενε εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ;

— Ναί, κύριε, εἶμαι ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ κληρικὸς, ὅπως ἐκπληκτος διὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συνδιαλέξεως ταύτης. Δύναμαι νὰ μάθω;...

— Ἡ ζωὴ τοῦ υἱοῦ μου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τὴν ὁποῖαν θὰ μοὶ δώσετε... Ποῖος εἶνε αὐτός; ὁ νέος.

Ὁ ἱερεὺς ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν καὶ εἶπε μετὰ τινος ἀμηχανίας:

— Ἐνας δυστυχὴς κωφάλαλος, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβα νὰ διδάξω, καὶ ὁ ὁποῖος ἔρχεται καθ' ἡμέραν διὰ νὰ τὸν μάθω νὰ γράφῃ.

Ὁ κύριος Λεκὸν ὀλίγου δεῖν ἔπιπτε λιπόθυμος ἐκ τῆς χαρᾶς, μόνος δ' εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀρθρώσῃ τὰ ἑξῆς:

— Κατοικεῖ εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, ἀλήθεια;... εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους;

— Κατοικοῦσε ἐκεῖ. Οἱ ξένοι, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον ἐνοικιάσει διὰ τὴν ἐποχὴν, ἀνεχώρησαν σήμερον.

— Καί... τὸν ἐπῆραν μαζὺ των; ἠρώτησεν ὁ γέρον μετ' ἀγωνίας.

— Ὅχι, κύριε. Ἀνεχώρησαν διὰ Παρισίους, νομίζω, καὶ θὰ τοὺς ἀνταμώσῃ ἀπόψε. Μήπως ἔρχεσθε ἐκ μέρους των;

— Ὅχι, ὄχι... θὰ τοὺς ἀνταμώσῃ εἶπατε;

— Μ' ἐπληροφόρησε σήμερον τὸ πρῶν ὅτι οἱ κύριοί του τὸν διέταξαν νὰ ὑπάγῃ ἀπόψε ἅμα νυκτώσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς συμπατριώτου των, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ὁποῖαν βλέπετε πλησίον τοῦ μύλου... αὐτὸς εἶνε Ἀγγλος.

— Καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶνε Ἀγγλος, βεβαίως;

— Ὁ δυστυχὴς νέος δὲν γνωρίζει οὐτ' αὐτὸς τί εἶνε. Τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Γαλλίαν περίσιν ἕνας κύριος, ὀνομαζόμενος Δερμότ ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ κύριος τοῦ πύργου... καὶ κάπως ἐνθυμεῖται τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του. Οἱ γονεῖς του τὸν εἶχον ἄλλοτε ἐγκαταλείψει, ὁ δὲ Ἀγγλος αὐτός, ὁ ὁποῖος τὸν ἔλαβε εἰς τὴν ὑπησίαν του, δὲν ἤμπόρεσε νὰ τοῦ εἴπῃ μὲ καλὴν μέσον διὰ τὸ παρελθόν του, διότι πρὸ τεσσάρων ἀκόμη μηνῶν ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἐγνώριζεν οὔτε νὰ γράφῃ, οὔτε νὰ ὀμιλῇ διὰ σημείων.

— Χάρεις δ' εἰς ὑμᾶς, δέσποτα, ἠρώτησε τρέμων ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου, γνωρίζει τώρα νὰ γράφῃ καὶ νὰ ἐξηγῆται;

— Ναί, ἔκαμε καταπληκτικὰς προσόδους... τόσῃ καταπληκτικᾷ, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἦτο ἡναγκασμένος νὰ κρύπτεται διὰ νὰ σπουδάζῃ. Φαντασθῆτε, κύριε, ὁ κύριός του ἀπαιτοῦσε νὰ ζήσῃ ἀμαθὴς ὅπως ἦτο. Ὁλος ὁ κόσμος ἤμπορεῖ νὰ μὴ ὀμιλῇ τὴν γλῶσσαν τῶν κωφάλαλων, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ὀμιλῶ. Ἐκ κλίσεως καὶ ἐκ καθήκοντος ἐσπούδασα τὴν μέθοδον τοῦ Ἀββᾶ Δελεπέ, καὶ συνομιλῶ μὲ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα μὲ μεγάλην εὐκολίαν, ὥς νὰ ἤμην καθηγητὴς εἰς τὴν σχολὴν τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου. Ὁ Ἀγγλος αὐτός, ἀπ' ἐναντίας, φαίνεται τὸ ἔλαβεν ὡς ἔργον νὰ ἐμποδίσῃ τὸν προστατευόμενόν του ν' ἀναπληρώσῃ τὸ ἐλάττωμά του μὲ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν τέχνην, τὴν ὁποῖαν εἰς φιλόanthropos ἐφεῦρε, διὰ νὰ δώσῃ τὸν λόγον εἰς ἐκεῖ-

νους τούς οποίους ὁ Θεὸς τούς τὸν ὑστέρησεν.

— Πῶς ἠμπόρεσε λοιπὸν νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν νὰ ὑπάγῃ ἀπόψε εἰς τοῦ "Ατκενς.

— Πράγματι, ὁ ξένος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἀπέναντι ἀπὸ τὸν μῦλον, ὀνομάζεται "Ατκενς. Τὸ ἐγνωρίζατε λοιπὸν αὐτό;

— Καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμη.

— "Ω! εἶνε ἀπλούστατον. Ὁ κύριος Δερμότ τοῦ ἔδειξεν ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου "Ατκενς, καὶ τοῦ ἔκαμε χειρονομίαν μὲ τὰ ἐννέα τοῦ δάκτυλα. Ὁ βωβὸς ἠννόησε χωρὶς δυσκολίαν ὅτι τὸν ἐπρόσταζον νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἐννέα. Ἀλλὰ... συγχωρήσατέ με, κύριε, ἂν σὰς ἐρωτῶ... Διατί μοι ζητεῖτε ὅλας αὐτάς τὰς πληροφορίες;

— Διατί; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόν. Διότι πρόκειται νὰ σωθῇ ἄνθρωπος καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀθῶος... Δὲν εἶνε δυνατόν, δέσποτα, νὰ μὴ ἠκούσατε νὰ γίνετε λόγος περὶ τῆς υποθέσεως τῆς ὁδοῦ Ἀρχαλέτ;

— Δὲν λαμβάνω ἐφημερίδας. Ἐν τούτοις, ἀνέγνωσα τὸν παρελθόντα χειμῶνα τὴν διήγησιν φοβεροῦ κακουργήματος.

— Καὶ δὲν σὰς ἔκαμεν ἐντύπωσιν μία παράδοξος περίπτωσις... ἡ σύμπραξις εἰς τὸ κακούργημα αὐτὸ ἐνὸς βωβοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγεινε ἄφαντος ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν σύλληψίν του;

— Συγχωρήσατέ με... Ἐξεπλάγην, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, δι' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, σὰς ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι κἄπως ἀμφέβαλλα διὰ τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἀτυχοῦς νέου, τὸν ὁποῖον κατηγόρουν...

— Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε υἱός μου.

— Υἱός σας!

— Ναί, καὶ ἠμπορεῖτε νὰ τοῦ ἀποδώσετε τὴν ζωὴν, καὶ περισσότερον τῆς ζωῆς, τὴν τιμὴν.

— Ἐγώ;

— Ὑμεῖς, δέσποτα, ὑμεῖς μόνος...

Ἦλθον ἐδῶ ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ πατρικοῦ φίλτρον, καὶ υποστηριζόμενος ὑπὸ πεποιθήσεως... Ὁ δολοφόνος, εἶνε αὐτὸς ὁ "Αγγλος τοῦ πύργου... καὶ ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν φέρει μαζύ του, εἶνε ἡ συνένοχος του.... Θὰ σὰς ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ ἀργότερα.... ἀφοῦ τελειώσω μὲ τὸν δῆμιον... ὁ ὁποῖος περιμένει. Ὁ υἱός μου θὰ καρατομηθῇ αὐριον τὸ πρωῒ, ἐὰν τὴν νύκτα αὐτὴν δὲν παραδῶσω τὸν ἐνοχον. Ὁ ἐνοχος εἶνε ὁ Τολβιάκ... Ὁ Δερμότ, θέλω νὰ εἴπω... Συγχωρήσατέ με, δὲν ἤξεύρω πλέον τί λέγω. Ὁ βωβὸς, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὸ πτώμα, εἶνε ὁ βωβὸς, τὸν ὁποῖον διδάσκετε....

— Μοὶ ἐνθυμίζετε ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγεινε τὸ κακούργημα, τὸν παρελθόντα δηλαδὴ Ἰανουάριον, ὁ κύριος Δερμότ εἶχε τότε ἐνοικιάσει τὸν πύργον, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἤρχετο σπανίως, ἀλλ' εἶχε φέρει τὸν βωβόν... Ὁ ἄλλος "Αγγλος, ὁ "Ατκενς, ἦλθε πρὸ αὐτοῦ ἐδῶ ἔξαφνα. Ὁλίγον καιρὸν μετὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ὁ βωβὸς αὐτὸς δὲν ἐφάνη πλέον. Δὲν τὸν ἐγνωρίζα τότε παρὰ

ἐξ ὄψεως μόνον... Μετὰ δεκαπέντε σχεδὸν ἡμερῶν ἀπουσίαν, ἦλθεν ἐκ νέου. Τότε ἐκέρδησα τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ ἤρχισα νὰ τὸν διδάσκω τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφήν....

— Καὶ δὲν τὸν ἠρωτήσατε ποτὲ τί τοῦ συνέβη εἰς Παρίσιους;

— Συγγνώμην. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ μοῦ ἐκφρασθῇ καθαρὰ τί ἔκαμεν. Ἦννόησα ὅμως ὅτι τὸν ἐφυλάκισαν, καὶ ὅτι ἔπειτα τὸν ἀπέλυσαν, ἀφοῦ τὸν ἐζήτησεν ὁ κύριός του.

— Δόξα τῷ Θεῷ! Ὁ Λουδοβίκος δὲν θ' ἀποθάνῃ ἐπάνω εἰς τὴν λαίμητόμον, ἐψιθύρισε ὁ κύριος Λεκόν.

Καὶ ἐπανερχόμενος πᾶραυτὰ εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο θέμα, ἐξ οὗ ἐζήτητὸ ἡ σωτηρία τοῦ υἱοῦ του,

— Εἰσθε βέβαιος ὅτι ὁ βωβὸς θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀπόψε; ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Βεβαίωτατος, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς. Ἐχει πρὸς τὸν κυρίον του σεβασμὸν μέχρι δεισιδαιμονίας.

— Πέτε καλλίτερον ὅτι τὸν φοβεῖται.

— Πιθανόν. Ὁ Δερμότ αὐτὸς ἔχει χαρὰ κατὰ τὸν σκληρὸν καὶ δι' αὐτὸ εἰς ὅλους ἐμπνέει καποῖον τρόμον. Ὁ δυστυχὴς νέος τὸν ὑπακούει πάντοτε, χωρὶς νὰ παραπονεθῇ. Δι' αὐτὸ πρὸ ὀλίγου ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, πλησίον εἰς τὴν καλύβην, ὅπου συναντῶμεθα καθ' ἡμέραν, καὶ μὲ ἀπεχαιρέτισε κλαίων. Μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κύριός του πηγαίνει εἰς τὴν Ἀγγλίαν... καὶ ὅτι ἀναχωρεῖ ἀπόψε....

— Καὶ ποῦ εὐρίσκεται τώρα;

— Εἰς τὸ δάσος, ὅπου περνᾷ τὴν ζωὴν του ρεμβάζων.... Ἀφοῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὀμιλῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ὀμιλεῖ μὲ τὰ πτηνὰ τοῦ δάσους.... μὲ τὰ δένδρα. Θὰ τὸν ζητήσω καὶ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ τὸν εὕρω. Εἰς τὰς ὀκτῶ ὅμως ἀκριβῶς θὰ εἶνε ἐδῶ... καὶ ἦλθα νὰ τὸν περιμένω, διότι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ πρωτοῦ ἀναχωρήσει.

— Εἰς τὰς ὀκτῶ! ἐψιθύρισε, φρικιῶν ὁ γέρον, ὅστις ἐσκέπτετο τὴν λαίμητόμον, ἣν θὰ προητοίμαζον ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ροκέτας.

— Ἀ! εἶνε ἀκριβής. Τῷ ἔδωσα ἕν ἀργυροῦν ὥρολόγιον.

Ἡ μέλλουσα ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ καταδίκου συνδιαλεξίς αὕτη ἐγένετο ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς λιθίνης γεφύρας, καὶ ἡ ἡμέρα ἔκλινε ταχέως.

Ἦδῃ ὁ μῦλος τῆς Ὑβὲτ ἐξηφανίζετο σχεδὸν ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ὀμίχλης, ἥτις ἀνυψοῦτο βραδέως ἐκ τοῦ ὑγροῦ βᾶθους τῆς κοιλάδος, ἐνθα ἐνοῦνται οἱ δύο ποταμοί.

Ζωηρῶς φωτιζόμενα ὑπὸ τῶν λάμπων τῆς ἐστίας, ἐνθα ἔβραζον ἐμπρηστικὰ ρευτὰ, τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας τοῦ "Ατκενς ἐπληθροβόλουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμίχλης.

— Ἀπὸ ποῖον μέρος θὰ ἔλθῃ ὁ βωβός;

— Ἀπὸ τὴν πεδιάδα καὶ τὴν γέφυραν, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς χωρὶς νὰ διστάσῃ. Εἶνε ὁ καταλληλότερος δρόμος, διὰ νὰ καταβῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ δάσος.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ γέρον ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς εἶδεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν ἕνα ἐκ τῶν κλητῶν του, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εἶχε ἀφήσει φρουρὸν πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ μεθύσου.

Οἱ ἄλλοι, οἵτινες τὸν εἶχον ἀκολουθήσει εἰς τὸν πύργον, ἴσταντο εἰς ἀπόστασιν, ἵνα μὴ διαταράξωσι τὴν συνδιάλεξιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἱερέως.

Ὁ κύριος Λεκόν προῦχώρησε βηματὰ τινά.

— Ἀρχηγέ, εἶπεν αὐτῷ ὁ φρουρός, τρεῖς ἄνδρες καὶ δύο γυναῖκες ἐμβῆκαν στὸ σπίτι τοῦ "Αγγλου.

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Οἰακὴ Κολαῖνε

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Συγχωρήσατέ μοι, τῇ εἶπεν. Ἀλλὰ ὑπάρχει σπουδαιότατός τις λόγος, ὅστις μὲ ὑποχρεοῖ νὰ πράξω ὅ,τι ἔπραξα, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἀνακοινώσω εἰς καταλληλότεραν τῆς παρούσης στιγμὴν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ παρόν, δὲν ἔχω οὐδὲν ν' ἀντενεργήσω εἰς τὰ σχέδιά σας. Τούναντίον μάλιστα, μὲ ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἔπραξα, σὰς ἐβοήθησα εἰς τὴν ἐκτέλεσίν των.

Ἡ Λαΐδη Ζάνετ, φυσικὰ ἀνήσυχος καὶ αἰσθανομένη ἐπίσης ἑαυτὴν προσβεβλημένην, ἴσως οὐχὶ ἀλόγως, δὲν ἀπεκρίθη ποσῶς καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν ὑπηρετήτην, ὅστις ἐξῆλθε κομίζων τὸ ἐπισκεπτῆριον.

Ἐμεσολάβησε νέα σιωπὴ εἰς τὸ δωμάτιον. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστρέφοντο μετὰ μείζονος κατὰ τὸ μάλλον ἡ ἦττον ἀνησυχίας ὁλονὲν πρὸς τὸν Ἰούλιον.

Ἡ Μέρση διέμενε ἐκπεπληγμένη καὶ ἀπείρως συγκεινημένη.

Ὁ Ὁράτιος, ἀπαρραλλάκτως ὡς ἡ Λαΐδη Ζάνετ, ἡσθάνετο ἑαυτὸν προσβεβλημένον, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζῃ καὶ ὁ ἴδιος τόσον πολὺ τὸ διατί, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ Χάρις Βράδον, ἥτις δὲν εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ προκισθήματος ἐγγιζόντος τινος συμβάντος, πρὸς ὃ δὲν τὴν προδιέθετον.

Οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις τοῦ Ἰουλίου ἐφάνιντο ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης περιβεβλημένοι μυστήριον τι, οὕτινος τὴν κλειδα οὐδεὶς τῶν παρόντων ἐκράτει.

Ὁ λόγος ὅστις τῷ ὑπηγόρευσε τὴν τοιαύτην συμπεριφορὰν δύναται νὰ ἐκτεθῇ εἰς δύο λέξεις.

Ὁ Ἰούλιος οὐδόλως ἔπαυεν ἔχων πεποίθησιν ἐπὶ τὴν ἔμφυτον εὐγένειαν τῆς φύσεως τῆς Μέρσης.

Εἶχεν εὐκόλως ἐννοήσει, ἐκ τῆς γλώσσης ἣν ἐτήρησεν ἡ Χάρις καὶ παρουσίᾳ του ἀκόμη, ὅτι θὰ εἶχε προσενεχθῇ ἀμειλίκτως πρὸς τὴν ἐχθρὰν τῆς κατὰ τὴν συνδιάλεξιν των, ἣν εἶχε διακόψει.

Ἀντὶ νὰ κάμῃ ἐκκλησίαν εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα τῆς Μέρ-